

Hondenziel

Jef Louisa Versmissen

H o n d e n z i e l

Jef Louisa Versmissen

Telepathisch gedicht

(Begin)

... 17 seconden stilte ...

(einde)

... 12 seconden gestommel ...

(kassa, kassa)

... 10 seconden hoogmoed ...

(doodsrochel)

Kindermoord

Wanneer de nacht valt over deze ingeslapen stad
stompelt de man stomdronken langs de ouwe gevels
droef op zoek naar een doorrookte kroeg
terwijl in de verte een kind huilt

een kind dat vannacht door niemand werd getroost
waarom wacht de man aan de slaapkamerdeur
en wikt hij het botte slagersmes
in zijn trillende hand

de kier opent zich:

's anderendaags zingen de kinderen in koor
terwijl iedereen het hoort
behalve het kind dat
dood in een kist

slaapt:

de man is ziek
hij is verloren
de man is stout
game over & out

in de kranten wordt overwogen
grote woorden te geplogen
het editoriaal twijfelt
aan de toonzetting

van de hoorzitting:

Want is de man kierewiet
en heeft hij gelogen
of is hij geen laffe moordenaar
maar een door god gezonden beoordelaar

de ene roept in het ravijn
de andere gebruikt zijn patersvenijn
een derde kijkt niet om
want niet geïnteresseerd

in rechtszakenverslaggevers die bewijzen
op pagina 12 van de regionale bladzijden
dat de zeven wijzen met doorgedraaide vijzen
ook niet altijd helder denken

even wenken:

de man dumpst het leven op de vuilnisbelt van dit bestaan
waarop hij twijfelt of hij terug zal gaan
naar de dode straten van de zwarte nacht
waar opnieuw zijn eenzaamheid wacht

dus wanneer de nacht valt over deze ingeslapen stad
stompelt de man stomdronken langs de oude gevels
droef op zoek naar een doorrookte kroeg
terwijl in de verte de wind huult

Werkmansblues

Straks naar huis
als de klok vijf tikt
eerst het lichaam
want de geest blijft nog even na

geplet tussen je baas
vervelende collega's
en die gecrashte
klotecomputer

maar het betaalt mijn rekening
elke maand, het wachten op wat nieuw leven
en de rest is vergeten
geschiedenis

Hondenziel

Ik kreeg mijn hondenziel
Toen ik op een avond
vermoeid door de straat
van het koninkrijk schreed

poëzie hoeft niet heldhaftig te zijn
zo sprak een idyllisch wezen
dat in een steeg verdween
net toen het mij bij m'n naam greep

hoe jankte ik plots, hoe kan dat nu
een dichter die niets heldhaftigs heeft
om op te kauwen
wat moet die arme man dan doen

om op feestjes niet te verdwijnen
in een rook van grauwe achtergrond
wat moet hij nog schrijven
om een reiziger te vermaken

die enkel nog wil praten
over de wereldse zaken
omdat een mensenziel niet volstond
de mensheid zweeg als verstomd

alleen hier en daar klonk gebrom ...

Turbo boost

Telekinese krijg ik maar niet onder de knie
in levitatie ben ik eveneens geen genie
handoplegging is een hel
doelloos zen zijn lukt me wel

een juffrouw vertelt me over haar verkrachting
hoe een kerel vol minachting
zijn keel schrapen moest
hou jij je koest

het leven lijkt te lopen
om het met de dood te bekopen
daarin ben ik eerder noest
zware disco door de turbo boost

Bezwaarschrift

Wat heb ik aan mijn gekke vrienden
die ik behandel als vreemde bedienden
die ik koester met een grimmige lach
waartegen jouw wapen niets vermag

Wie is hij die wil beweren
dat ik een zekere etiquette moet aanleren
wie is hij die straks zal zweren
dat ik om te overleven

Zijn kousenvoeten kussen mag
het lot wil me grijnzend uit m'n dromen lokken
een rubberzak rond ons temperament getrokken
ik verzeker u hierbij

Tot spijt van wie het benijdt
dat ik enkel hier op aarde ben beland
nadat mijn schip door een meteor werd geramd
waarbij ik vervolgens danig mijn neus heb verbrand

Overval

De overval was goed gepland
alleen spijtig van onze kapotte achterband
waarom ontplofte die tijdens de achtervolging
net toen de chauffeur door het razende lint ging

ik beschuldig vervolgens de voorzienigheid, de heiligen en uw god
de pandoeren, mijn psychiater en het economisch overaanbod
ik beschuldig ook de lagere klasse
de pers en de zwijgende massa

voor mezelf roep ik verzachtende omstandigheden in
dit naast ontoerekeningsvatbaarheid en berekende waanzin
u moet begrijpen, beste rechter
justitieel voorvechter

dat ik uw samenleving de rug toedraai
u allen een oor aannaai
dus het weze hierbij bezegeld
achter de schermen krijg je alles geregeld

Gevangenislied

Dan word je gearresteerd
door een agent die verkeerd
je gegevens heeft geïnterpreteerd
je dossier van bovenhand kreeg doorgespeeld

Hij wringt zich danig in de handen
herinnert je aan communistische banden
betwijfelt of je de gevolgen beseft
over wat je in een onbewaakt moment zou hebben gezegd

Je kent de agent nog van de lagere school
maar jij moest nadien zo nodig op de dool
je hebt toen het terrein verkend
waarvan niemand echt de grenzen kent

Vlij je lijf nu op deze harde brits
Beleef je leven in een eindeloze flits
ergens boven zweef je vrij van zorgen
blij genietend van dagen zonder morgen

Doven

Overlevering geremd door winstgeving
overtreding in verband met uittreding
ontbering vervangt zingeving

de indeling van zulke zaken
om u niet persoonlijk te raken
heeft niets met zielenrust te maken

dat is het lot van de ervaren man
die mistig als een eenzaam lam
de avondlamp mag doven

Bij het betreden van de zone

Wanneer je de zone hebt betreden
worden er inderdaad regels vermeden
er worden echter ook strepen op je ziel gekrast
die verdwijnen wanneer je in de nacht

door een duivelse overmacht
in eigen bloed wordt versmacht
het is dus goed om weten
voor er iemand begint te beven

dat bij elke draai van het verroeste rad
bij elke vrouw die je ooit aanbad
bij elke stomme baan
je even stil mag staan

Gekarteld mes

Ik ben een radio en/of een vlinder
een junkie en/of een padvinder
ik ondervind bij zulke keuzen weinig hinder
wat is nu een persoonlijkheid meer of minder

de voordelen van het gespleten brein
zijn naast het aanvaarden van een onnuttig zijn
welhaast oneindig te noemen
het is een kwestie van verzoenen

tussen wat weet en kneedbaar is
ook durf ik iemand neersteken
met een mes dat grof geslepen
de sfeer aan flarden rijt

Ik, werkmens

Dit is nu dus werken
gitaar spelen, domme dingen opmerken
ook sigaretten rollen en koffie brouwen
mooie vrouwen naar boven sjouwen

deze job hangt met stressmomenten aan elkaar
met drank, verkeersongelukken en ander levensgevaar
ik vraag dan ook om zacht te praten
me niet met hart en ziel te haten

want ook al ben ik een jong edelman
spiegelbeeld van de verrotte stinkzwam
ik blijf enkel maar een marionet
een pop die op het toneel werd gezet

Repetitieruimte

Het dichten laat me koud
mijn politieke ideeën zijn fout
mijn lichaam is een wrak
er zijn lekken in het dak

de thermostaat is ontploft
de keuken een illegaal stort
het toilet bevindt zich onder de composthoop
er spoken klopgeesten op de overloop

de hut is een ravage
er repeteert een punkgroep in de garage
hoor de sirene razen
einde van de ontkeningsfase

Vervel uzelf!

We zijn weer eens heel alleen
enkel stemmen om ons heen
de dood doet even een dutje
daarom vraag ik een minuutje

om over zijn omarming praten
de vleugels van de dood zijn zachter een maandverband
eenzaamheid voldoet als onderpand
nu enkel nog een baken

dat je door het moeras zal leiden
waar je aan je wonden mag bezwijken
je zal er van huid veranderen
daarna het oude vel verbranden

Het alfabetische jaar eindigt ook op zondag

April
augustus
december
dinsdag
donderdag
februari
hallo katrien
herfst
januari
juli
juni
lente
maandag
maart
mei
november
oktober
prettige verjaardag
september
vrijdag
winter
woensdag
zaterdag
zomer
Zondag

Stadshut

Omscholen is de boodschap
we leven in de nineties, m'n heerschappij
zo sprak de kerel onder z'n baseballpet
hij rochelde groen in het verstopte toilet

Al mocht ik me slechts eenmaal in de ogen kijken
ik zou niet weten wat te doen
want diegene die ik zou zien staan
staart me als een dode eenoog aan

Midden in dit betonnen woud
verborgen achter een trage lift
heers ik over mijn kamerplant
en een gouden aquariumvis

De Moeilijkewoordenblues

Detergentenassimilatie
productmanagement en vrije associatie
lethargisch in de sofa
eenzaam in de rij

Kalligrafie ontnemt een net ontdekte dimensie
het recht op zonlicht en bananentaart
sulfaat ioniseert tot hel en vagevuur
CTRL Shift weet ik veel vormt de apenstaart

Voor de ingewijden in de linguïstische traditie is dit klare taal
het vormt subtiel en wat banaal
een haarspeldbocht die onvervaard
onze held verbaasd in de ogen staart

De dodende gek

De dodende gek waart door het land
kniediep in de modder
op weg naar bloed,
naar vlees, naar bloot
in ruil voor onschuld
na de dood

de dodende gek bekijkt
een eenzame man aan de bar
de eenzame man aan de bar
verkiest zich te laat
want de dodende gek doodt voor de sport
hij doodt voor zijn hond, zijn god en zijn lot

de dodende gek doodt voor zijn ziel
en hij kijkt niet langer op naar god
want de dodende gek is het slachtoffer
van zijn verdoemde jeugd
die hem het recht gaf om te moorden
omdat iemand hem dat eerder toonde

dus hij is enkel maar het kind van zijn tijd
omdat niemand er naar omkijkt
dus de tijd valt neer
een bijl tussen de schouderbladen
de tijd zucht zijn laatste bries
en verdwijnt van het toneel

Haatdrager

Geachte haatdrager

ik stel u deze vraag op basis van uw webstek
waar u onlangs uw programma op hebt gezet
laat ik stellen laat-Nederlandse romantische fictie
waarna het lezen van uw proza en het volgen van uw dictie

mij voor verschillende raadselen heeft geplaatst
dus toen heb ik me naar mijn computer gehaast
ik moet niet overwegen om uw kennis te ontcrachten
ach man, ik sta reeds jaren op je lijst verdachten

m'n venijn ligt op een ander terrein
dat modderig, met enkel brandnetels en koeienstront
zich voor mijn ogen uitstrekt
de grachten van het Vlaamse land

staan overvol te wachten
op een dijkbreuk van uw mest
die vervolgens het land zal overspoelen
en bevruchten met de pest

mijn oudste zoon vlucht naast zijn moeder
ik hou de jongste in mijn nek
dit visioen werd mij gegeven
toen ik opstond uit de drek

van het provinciale apenland
dat u 's morgens trots zo groet
u buigt u voor een dode koning
die rottend van de strontvliegen

een laatste ronde doet
hij rijdt langs jonge soldeniers
in de loopgrachten van venijn
en roept het vechtende volk
in het dietsch bevelen toe
marcheert, gij onverlaten,
en bevecht het vaderland
hijst omhoog die leeuwenvlag

en danst een slavenwals
gij roept nu tot uw oude goden
O, Odin, Thor en SK Beerschot
vergeet niet om de kleine man

te redden uit de nood
geeft hem werk, in de koolmijnen
laat hem lopen, achter de vuilkar
smijt hem in de stadsriool

laat hem zelf uitzoeken
waarom het geweigerde werk
niet voor de Vlaming wordt beschermd
maar uitgedeeld aan bruine ratten

die het met beide handen omvatten
omdat in hun eigen land
onze waalse bommen
de nacht doen oplichten

vergeet vervolgens niet,
geachte haatdrager
dat ik zelf een vluchteling was
een die op zijn twintig jaar

europa ontvluchten moest
de wereld deed me muntthee kennen
koffie, rijst en brandewijn
uit de palmboom naast mijn hut

Rest mij dus enkel nog de oorspronkelijke vraag te stellen
waarvoor ik de computer heb opgestart
maar zoals met alle vergeten bagatellen
ligt deze begraven op de vlooiemarkt

Snel tussen vergaderingen door ...

Overdosis koffie
o heilige sigaret
onderdrukte geeuw
kom nader, jij bruistablet

neurie Elvis als een lijk
kijk omhoog en
tel de lampen
in een plafond dat

wegzakt
net als mezelf
als ik nog langer
naar dit slaaplied luisteren moet

Het schip onder de piano

In gure winternachten
overwonnen m'n kinderen
hun diepste duivelsangsten

want

de vrees voor de stilte verdween
toen aan de horizon een blauwe gloed
de zon bleek te zijn

oprecht verbaasd
vroeg mijn jongste zoon
papa? is dat een piratenboot

ik zei, zoon, kijk uit
want op de lange vaart
is niets zo mooi

als het verweerde schip
dat langzaam de thuishaven
binnen zwenkt

(in mijn hoofd klinkt het:

als een vrouwenbeen
dat langzaam
de trap op wenkt)

dus jongen, die piratenboot zal komen
je bent hem in je dromen
wellicht al tegen de boeg gelopen

Word nu wakker
en neem mijn hand
we zijn op een onbewoond eiland aangeland

schipbreukelingen, jij en ik
en je oudste broer
aan het roer

van dat verre schip
komt je halen
om opnieuw te praten

in het dromenland van je bestaan
waar de aardling niet mag gaan
waar jij, mijn kind

de zaken runt

Haiku blues

I.

Gedichten praten
zoals de dove luistert
naar vallende mist

II.

Geruis van gras
maakt duidelijk wat
raadselachtig was

III.

Allemaal letters
op rij, bladzij na bladzij
vechtend tegen wind

IV.

Zondagvoormiddag
de man veinst een slaaptekort
sterke koffie helpt

V.

Familiefeestje:
hakbijl en mes verborgen
onder tafelkleed

VI.

Duistere nachten
vol sombere gedachten
maanziek meesterwerk

VII.

De dag van vandaag
de nacht van morgen
het leven in beeldverhaal

VIII.

Stilte dicht de kloof
die de koude winternacht
in onze bedstee bracht

XI.

Een uil die 's nachts roept
wekt me uit m'n ijle slaap
word wakker, onverlaat

X.

Er wacht een wit paard
op de heuvel verderop
geen zucht van nevel

XI.

Verlaat het ijlen
bezoek de duisternis en
bemin uw doden

XII.

Avond in zwavel
kerkuil knipoogt naar de maan
dronkenlap op pad

XIII.

droefenis verdwijnt
niet wanneer de zwaluw landt
of de zon verschijnt

XIV.

het eenzame hert
springt over een diepe plas
o, hobbelig pad

XV.

poot bloedend geklemd
schuilend voor drieste regen
een wolf blijft op post

XVI.

Dead by disaster
wankelend langs doodse grond
een onaf verhaal

De man en zijn hond

Schapenhoeder speelt op houten fluit,
des herders hond laat ondertussen zichzelf uit
de een tegen een boom, de ander achter een struik

terwijl hun blikken elkaar ontmoeten
in een kort moment van wederzijds begrip
lachen lamme schapen eigenwijs om de pruilende onderlip

die je herder opliep toen hij iemands eer verving
ondanks de enige beloning, verse haver en wat brokken brood
wacht zo langzaam op je dood

De steppegeit

Leren motorpak
indie plunjezak
trendy haarlak
ontvlamde naftbak

kussens onder billen
doordacht overkillen
een goedhumeurpil
tacchini zonnebril

vroem, broem, here we are
met onze tweedagen stoppelbaard
tegen geen vaart
Volledig van de kaart
einde maart
zuipen als een paard
ik en de opgedirkte taart

ruige motorgroet
als echte onder de voet
zoals harley d. dat doet
alsof ieder het steeds anders doet

wij, het stelletje ongeregeld
levenslang aan de weg geketend
iedereen compleet negerend
over het asfalt regerend

vroem, broem, here we are
niet kwaad kijken, het zijn wij maar
de verkenners van de grote baan
hotel zoeken onder de satijnen maan
tussen dekens over vrijheid filosoferen
realiseren dat je nog veel moet leren
steeds weer naar kantoor weerkeren
* om 6u.45 uit de veren

dit zijn mijn laatste troeven
drie weken op route sixty sixty six vertoeven
gave pruik onder helm schroeven
een bodempje jack daniels proeven

echte bange konijnen
met advocatenglilmlach vermijden
arendsbliek verwijden
kom nooit meer tussenbeide

wham, bang, here we are
aandeelhouders in het werkelijke gevaar
getekend door de zondagstochten
tijdens dewelke we met de dorpsgek vochten
die ontkennen wou dat jij, niet hij
op gebied van wilde hersenbrij
de keizer nog ontmoeten moesten
waarop ik het danig uitproestte

Zieners

Vrienden zieners waar verblijft gij thans
brandend in de dodendans,
deze laatste wals, je visioen bleek vals
doet gij ook alsof uw neus blijft bloeden
of koestert ge niet eens een flauw vermoeden

van de krachten van deze geheime mens, zoals
een kodak in de hersens, met telelens
helder voelen, zien en proeven
de geuren van chocoladebloesem
van hagelslagmoesson

een dansvloer in het binnenhoofd
een hand die deernen wegrooft
wat weet gij van ons geheime leven
dat dient om licht te geven
soms eens gas terug nemen

Rebellenmuziek

Ik en whisky in de hangmat
lallend als het biervat
een waterpijp uit bamboeboe
toegeven aan een geile koe
later doen van toedeloe

blind als ondergrondse dieren
moeizaam onze plek versieren
bij god op audiëntie komen
die zaagt hout bij bomen
draagt een gouden omen

wie mag mijn blik verschalken
en laat ik vreedzaam toe
wie verwacht wat anders
van een kerel die moe
en onbevreesd in zaken
door de jaren heen moet raken

Snelweg dertien

Ik schuifel met een zere kont
over de zetel onder zweet
zet gebroken zonnebril vol vlekken
over de oren van mijn hond
twee paar ogen priemen door stof
dat opgejaagd door gure wind
nimmer aan wijken denken zal
alsof het een sfinx of zo betrof

trek vervolgens nog een biertje af
en draai Elvis door opgeblazen speakers
laad die knappe liftster op en
gedraag je als een echte maf

(kut! lekke band, wagen aan de kant)

stijg gelaten uit, neem kordaat besluit
krik onder metaal, vingers tussen staal

ze verzorgt je wonden als het hospitaal
reken je geen kosten aan
neemt ongevraagd het stuur in handen
trapt grijnzend op het gaspedaal

(Wow! een rode slip, kus m'n bovenlip)

stijg gelaten uit, neem kordaat besluit
hand onder de zaak, meteen raak

Snelweg dertien, aanschouw je dienaar
die met een mond vol zand
op de achterbank strandt
aanschouw je reiziger in vol ornaat
een jeans en twee versleten zolen
rugzak gisteren gestolen
snelweg dertien kent het verleden niet
kerft zich dwingend door je verdriet

snelweg dertien blijft zich voltrekken
speelt rooksliert met de adelaars
het waarheidsserum van de muggen
kan me nauwelijks nog verrekken

snelweg dertien, wapens overbodig
alle wetten op een hoopje
leugenaars tegen de muur gezet
's morgens ontbijt op bed
snelweg dertien boeit me uitermate
ze leert me ondubbelzinnigheid haten
soms mijn bed opmaken
ze leert me sieraden rijgen
hoe vrouwen laten hijgen

snelweg dertien, een eindeloze droom
op kaart een vergeten lijn
snelweg dertien, eindeloos gedroom
dus nimmer op tijd hoeven zijn

Dubbele tongval

Mijn dagen als muzikant
brachten me over het ganse land
eerbaar als de troubadour
speelde ik voor slaap en voer
voor de gunsten van een mallemoer

vandaag het nieuwe groepslid ophalen
peinzend zijn profiel bepalen
koele blikjes uit de automaat
we zijn toch al te laat
eerst nog wat verkeerd rijden

verder in de bomen
het huisje van je dromen
we laden alle spullen uit
terwijl niemand spanning aansluit
een mooie dag op aardkluit

eerst vier dagen drinken
voor het naar mijn zin zal klinken
tussendoor een streep toeters draaien
weer een solo naar de haaien
heb jij wat gehoord?

(is daar dan iemand?)

de gitaar mist drietal snaren
zij zal een melodie openbaren
onze poppenshow verzint grote feesten
speelt demonisch voor de geesten
drummers worden beesten

Dieren in het bos vragen om encore
totaal over hun toeren, they want more
de musici staren zichzelf verbaasd aan
laten lofbetuigingen naast zich staan
vragen steevast om het laatste restje

tequila, holmes!

we spelen onbekommerd verder
ik breng m'n ijzige stem te berde
we zullen je bedwelmen
verwacht een daad der schelmen
strelend over strijdershelmen

evolucion, holmes!

straks de boel opruimen
dan de kroegen afschuimen
later jouw adres uitpluizen
bedolven naar de slaapkamer verhuizen
's morgens ervanonder muizen.

tranquillo, holmes, tranquillo

m'n keizerrijk voor mooie ogen
bloemrijke roddels ongehoorzaam gedogen
aan de toog over het schaakspel gebogen
dobbelstenen laten spreken
drinken uit ondiepe beken

hasta siempre, holmes

voorts wil ik zo blijven leven
ceremoniële gebeden om door te geven
in hart en ziel met het onbekende spelen
en via uitgekiende rituelen
kaarten blindelings bedelen

Ongepast

Lesbienne nymfomane reïncarneert in mij
hoe voel ik me daarbij?
mag ze neuken lopen gaan
of sluit ik me bij haar aan
fixatie op eigen ego wordt helden fataal
waarvan nota genomen
en waarom fluistert ze in mijn linkeroor
dat ze een wonderfee uit ierland is
terwijl we gisteren nog in parijs vertoefden

de vergeten zonden die ik ophoest
en het masker dat ik dragen moest
liggen roestend op de achterbank
vertonen langzaamhandjes vermoeide spierkramp
amnesia of vergetelheid, de situatie brandt netelig als altijd
dus wie mij ooit tot reisgezel erkennen wil
weet dat hoe dan ook wanneer was dat ook weer
ik je niet bemoederen zal

Als boom

In deze bossen wil ik sterven, oud en blind
begraaf me met beide voeten en de liefde van een kind
in de aarde van rotsen en doorn
koboltenkoning blaast op koeienhoorn
zodat ik boom kan worden, net als jullie om me heen

als twijg hoor ik het ruisen aan
volgens eikenharen gebaren mag je gaan
in nachten onder sterren, over dalen
nimmer weifelend in staren verdwalen

de heksenkring vraagt om raad, met mate
vogels in mijn wilde kruin, waar ze altijd zaten
om eikels op mensenhoofden te mikken
honing van bijenvoeten te likken
zodat ik boom mag worden, net als jullie om me heen

Met honden en de paarden keuvelen
over collegae die onschuldig moesten sneuvelen
verontwaardigd mijn takken door de wind heen breken
zielloos om de bliksem smeken

wanneer mijn as tot zand is teruggeschroefd
wanneer ik drie weken in hemel heb vertoefd
in het komen en gaan van tijden aller dagen
zal ik koboltenkoning om laatste gunst vragen
zodat ik boom zal worden, net als jullie om me heen

De late namiddag

Zes uur geweest
een uur dat me geneest
achter in de geest

het uur van zeven
geen moer te beleven
het heerlijke leven

aan de toog koffie geprobeerd
filters liggen half verteerd
in glazen asbak die negeert

dat ik een peuk uitduw
de vale smaak verfoei
m'n vingers schroei

dat op een moment als dit
wanneer iedereen in de knoei zit
ik om een biertje bid

Dat besef ik voor mezelf
het werd kwart voor elf
een tom waits gewelf

kruis je vingers
de pijn geringer
kan het wat stiller

iets meer soul
allen op de dool
koud als steenkool

over één geworden
de dj draait lekkere borden
met vrienden heerlijk dronken worden

Stravinsky

Wat wil je me vertellen
merrie in de velden
dat ik op je rug mag rijden
door het dal van ochtenddauw, van avondkou
of is je haver op
zeur dan aan mijn kop
misschien was ik vergeten dat ook jij moet eten
dat ook jij als wezen in een wereld als de deze
van de blues der regen moet genezen

en ik die onbescheiden
de wil der macht probeer te mijden
hooghartig net als jij
beweert een nobel heiden
die vermomt als hond
tong half uit de mond
op terugweg van vele reizen
naar duistere paradijzen
nog steeds zijn moed tracht te bewijzen

Xativa

Wat ben ik een idioot
straks liggen we hier dood
wie zal nog naar me omkijken
geld stelen, zichzelf verrijken

doorbakken als een pier
wat moet ik hier
wie hou ik voor de gek
ik altijd met m'n grote bek

als ik plots geen dichter was en
enkel filosofische traktaten las, dan
zat ik er nu onderdoor
daar zorgen nukkige blikken voor

van chauffeurs die weigeren te stoppen
maar volgende week naar 't schijnt gaan doppen
tweeduizend kilometer verwijderd van controle
eindelijk onder schaduwkje verscholen

naar mooie juffrouw knipogen
zou ik met haar mee mogen
slaapoog en achtdagenbaard
spelen niet meer in mijn kaart

dringende behoefte aan bergen voedsel
een vis, wat vlees of kippenbroedseel
maar klein geld is er vandoor gemuisd
naar goedkope sigarettenbak verhuisd

hete cola en harde pistolets
stem verdwenen, een hese pekinnees
tot wat ben ik geworden
verdomme weer die rugzak omgorden
peseta's door vier, escudo's door vijf
van wiskunde worden je hersens stijf
laat me alles weer toeval vinden
niets meer om me aan de buitenwereld te binden

nu ik dan toch bezig ben
even zeiken over zen
of hoe je motor onderhouden
hoe uit niets een illusie opbouwen

rozemarijn slaapt bij haar verloofde
beweert dat ik mezelf verdoofde
regel later ben ik haar vergeten
heb ooit hardere noten doorgebeten

gebroken witte lijn hangt voeten uit
het wilde razen der camions een hels geluid
slapen gaan, eerst twee sigaretten erdoor
steek peuken als dempers in m'n oor

honden blaffen door de nacht
dat ik best verdwijnen mag
waarom slaap ik op hun gebied
dat kan verdorie zomaar niet

de knie met vreselijke vijzen
wil tot mijn afgrijzen bewijzen
dat ijvere overmoed
eveneens ijzer roesten doet

fel aan alles het schurft gekregen
zeker aan oneindig oververhitte wegen
die ik ondoordacht wou minnen
wiens geheim ik moest ontginnen

maar dat is verleden tijd
ik voel het minste spijt
vandaag voor eeuwig op pensioen
in de sofa lekker niets doen

al de vrienden avonturiers van ooit
eenzaam stinkend en berooid
een fles wijn en een half pond vijgen
de groeten kunnen jullie krijgen

vingerafdrukken een bewijsbaar vermogen
van dichter die over vettig schriftje gebogen
halve woorden droogweg heeft gelogen
de andere uit zijn duim gezogen

ellendelang het niets beschreven
met bluf en armoe doorweven
niet eens diepe gedachten aangeboord
geloof dat op mijn schrijverswoord

Geschiedenis

Niets
adem
ohmmmmmm...
leven op aarde

trom
roffel
hees
geschreeuw op aarde

diep
laag
de bass
muziek op aarde

lam
tam
snel
de sfeer op aarde

daarom en enkel om
die sfeer te breken
schrijf ik vandaag geschiedenis
thema de stalen wildernis

tijdreizen beter dan herboren worden
beter dan gezocht worden
equivalent van geliefd worden
zinloos tegen verliefd geworden

futter mein ego ° en er wordt aangebeld

De hoogmoedig gestenigde

Ik ben de grote onwetende
de krijzend in zijn bed zwetende
die ene die de hel ontketende
door de doornappel tot thee te zetten
het fort van wolven te bezetten
ben ik nooit echt hier geweest

zeven zintuiglijke zoektochten
verscheidene slangen bevochten
sluipen waar we niet gaan mochten
door de nacht tot dag te degraderen
door het tegengestelde te beweren
ben ik nooit echt daar geweest

ik ben de alleswetende
de onverdraagzaam verbeterene
de hoogmoedig gestenigde
door mij om raad te vragen
door mezelf van straat te vagen
ben ik nimmer thuis geweest

Waanzinnig

Zo zat ik naar het scherm te staren
met het ene oor naar de tweede stem
het andere naar de muziek gericht

zo werden pauzes langer en verslagen korter
op de vraag of ik het leven wou vermijden
zalfde ik mijn dorre keel

zoveel medicijn in zo weinig tijd
er was sprake van verdorvenheid
die de ziel uit harten bijt

was ik sluw, waanzinnige storm geluwd
met spiegelbeeld gehuwd
of was ik dom, waanzinnig stom
gewoonweg lomp

niet geïnteresseerd in wat hij zegt
niet technisch onderlegd
niet eens een dag te vroeg geboren
spoedig onder zoden

begrijp dat ik enkel feesten wil
groene slaapkamer duiventil
perzik woonkamer drug- en wapenspil
bad met water peilloos stil

weg ermee, man

zo zat ik naar het scherm te staren
op de vraag of ik het leven vermijden wou
was er sprake van verdorvenheid
die de ziel uit harten rijt
groef maar aan, dit is koel

was ik lomp, gewoonweg dom
waanzinnig stom
geen dag te vroeg geboren
niet technisch onderlegd

hé, ze kijkt, man, niet terugkijken

ben ik sluw de storm gehuwd
brandend vuilnis weggeduwd
of was het bezetenheid van geesten
bad met water peilloos wild

antwoord geven, man

man, man, muziek die in mijn hoofd zit, man
lijkt net of ik op kanaal z ben afgestemd
ongeremd
voorbested

belemmerd door een ratelslang
een die aan je lippen hangt
haar venijn in aders plant

man, Jimi door de hersenpan

Zo, dat is nu rock-'n-roll
tot het uiterste, niet te dol
handvol, smaakvol, mondvul kont
gewoonweg smakelijk rock-'n-roll

zo zat ik naar het scherm te staren
het ene oor naar muziek
het andere naar de tweede stem gericht
wie heeft mij daar v'n waanzin beticht

Arme jongen, mooi meisje

Wanneer onze nachten kortom te lang zijn
zoals deze ene in het begin van december
de datum lees ik in een magazine
dat je achteloos op de tafel liggen laat

dan zwerven beelden van vergeten tijden
weet je toen de sneeuw nog dwarrelde
uit een machine in de hemel
over het dichtgetrokken gordijn

rust is nu in onze harten
omslachtig kan elke hindernis
die mij van ons doel zal houden
verdwijnen in je arends blik

weeg ik hierbij schoonheid af
of enkel doof bestaan
meet ik hierbij grenzen af
of enkel boze staar

neem me in de nacht in de straten
van de stad, ik hou je in mijn haren
door de ramen van je stad
hou me in je macht in de armen van een stad

hoogtij, de haven is nabij
zal ik je de kroeg in vragen
of mezelf tot morgen zorgen maken
over iets wat jou niet deert

Dat laatste rapport

Dertien uur achtenveertig minuten
op zevenentwintigste van een maand
in negentienhonderd zevenennegentig
drieëntwintig graden een open hemel
ik geef het op

wat nog onderzoeken, in welke hoeken
nu de boom gevallen is

dossier apocalyps dossier numero
acht twee zeven acht drie negen
paragraaf twaalf weergeven
fax telefoon internetskiën
ik geef het op

wat nog willen zeggen, iets uitleggen
nu de boom gevallen is

vijftig grammen tabak en tien van wiet
ene liter water en vele liters bier
magnum punt vijfenveertig ingeladen
rood omcirkeld door het kwade
ik geef het op

dus nog willen zagen, hebt u wat te vragen
nu de bom gevallen is

Eert de rode haan

Moeizaam schrijft een dichter verzen op bevel
terwijl de punker een sigaret rookt tegen de zijgevel
de sigaret brandt de toekomst weg
hoewel ik met zowel de punker als de dichter niks te maken heb

mijn woorden bezoeken verderfelijke oorden
plegen zelfmoord, slaan een man overboord
hangen verraders in een boom
ze bengelen aan een zijden koord

punkers en dichters begrijpen me niet wanneer
ik, dronken van verdriet, de kroeg aan flarden drink
wanneer ik luidkeels zing dat ik mijn eigen rotzooi bemin
om me daarna terug te trekken in m'n privévertrekken

waar mijn woeste woorden opnieuw toeslaan
ik sla een computer naar de maan
eert de rode haan!
en kom uit die ivoren torens

epiloog

de punker staat nog steeds te roken
de dichter is een diepvriesmaal aan 't koken
ik sluit dus maar een overeenkomst met de demonen
vraag ze of niet langer langs willen komen

het leven heeft zoals vanouds zijn ritme verloren
en kan nog slechts de onervaren jongeling bekoren
ik ben mezelf vergeten in een afgelegen goot
de punker is verdwenen en de dichter, die is dood

Op de beul z'n kapblok

Weerzinwekkende woorden op de beul z'n kapblok
De hedendaagse schrijver gebogen over z'n laptop
slaapverwekkende verzen en een oneindige zucht
de moderne dichter, een hardnekkig gerucht

al rijmend en dichtend, oplichtend, licht benepen
op zijn hoge paard gezeten, erafgesmeten
door een ruw geluid uit de ondergrond
het klinkt niet echt gezond

't is de ondergrondse die bovenkomt
om de dichter met zijn grote woorden
tot de werkelijkheid te bekeren
de dichter die in diepere sferen

beweert dat zijn pen slechts ten dienste van het hogere staat
terwijl op de wereld het dagelijkse leven zijn gangetje gaat
maar de dichter heeft hierover eerder gefilosofeerd
zo weet het vakblad, de kunsttrut, de kenner die geïsoleerd

de rest van de planeet laat stikken
maar de ondergrondse is nog steeds aan 't rommelen
blanke jongeren die op afrikaanse vellen trommelen
het geluid van de ondergrondse overstemt mijn arme zinnen

Ik laat het aan u over, want ik blijf binnen
de revolutie wordt in mijn zetel uitgevochten
van waar ik de verzetslui die hun vrijheid met tralies bekochten
uitroep tot helden van het nieuwe land

dat geen onderscheid maakt tussen hard of bang
gekleed of naakt, of de held nu dood is of rijk
't is mijn broeder in z'n platgeschoten wijk
mijn zuster huilend door politie weggeleid

Een literaire zelfmoord

Ik denk, ik doe
listig sla ik toe
nadenkend over elk woord
een literaire zelfmoord

ik snijd mijn poëtische aderen roestig door
letters vloeien uit de snee zo over een versleten tapijt
mijn wraak is goor, mijn wraak is weids
mijn wraak is eigentijds

ik rijm de bloederige woordenstroom
met een minzaam duivelse ondertoon
die ik snel weer rechtzet, onder luid verzet
van de toehoorder die u bent

de toehoorder die mij over een muilezel tilt
omdat ik dat volgens de streekkrant heb gewild
want de dichter die zijn public relations verzorgde
is niet langer bestemd voor het voorgeborchte

van de hemel of van de hel
maar mijn mes kent geen genade
't wordt de roem of 't wordt de made
't wordt tijd om m'n woordenpistool opnieuw te laden

Requiem voor een woeste schrijver

Zijn arrestaties waren op het nieuws
zijn gevechten stonden in de krant
zijn gezicht werd zwaar gehavend
maar zijn woorden bleven onbekend

de heer in goed fatsoen
vraagt zich af in goeden doen
wat de woeste schrijver zoal drijft
hoe hij overeind blijft

in de storm die reeds jaren geleden
al zijn vrienden heeft verdreven
de woeste schrijver verbergt zich achter zijn verleden
dat vermoedt het heertje, fijnbesnaard

maar onbedaard
neemt de woeste schrijver het heft in zijn gebalde vuist
schreeuwt het uit, dat de heer in goeden doen
gewoonweg vanaf nu, voor altijd zwijgen moet
de woeste schrijver is de aanslag op zijn vrijheid beu
maar rept met geen woord over het hard labeur
dat hem in de koolmijnen van de poëzie
naar adem smachten deed

Betaaldag

De strijd is gestreden, tenminste op jouw slagveld
ik vergat het mijne mee te nemen, liet het jouwe in de waan
d'r stond niet enkel onkunde in de weg
't was eerder sloomheid, dronkenschap en averij
op zoek naar een onderdak, bij jou of gewoon bij mij

's nachts kijk ik door het zolderraam, verzoek om woorden
die liederlijk, dichterlijk en opstandig, mijn papier bezetten
bloed van deze woorden sijpelt langs het raamkozijn
waar een vogel, een mus, opgeschrikt zijn toevlucht zocht
dat was eerder deze middag, toen ik eenzaam naar het werk vertrok

het loon werd vandaag gestort, 't is niet veel, 't is ook niet weinig
iets meer dan den dop, maar minder dan de ziekenkas
ik vergeet dus morgen de rekeningen van verleden maanden, jaren
deze keer eens niet te laat te betalen, mijn schulden mogen vervagen
of zou ik ze onderhouden en behuizen, voeden, onder de mat schuiven

De weg naar Parnassus

Dichter, ik nam je in mijn huis
om je aan mijn haard te laten warmen
en je koude klederen voor het vuur te hangen

de pot op de kachel stond het vlees te stoven
dat je gulzig tot het jouwe maakt
kijk, de saus hangt nog in je baard

je vroeg je af in lange monologen
terwijl ik in mijn zetel lag te luisteren
hoe het kwam dat de wereld je liet zitten

waarom de aarde niet wou wachten
of hoe de mensheid het verdomde
om jou als dichter te zien

ik zei toen nog, herinner je
dat je misschien
even rustig ademen moest

maar je gedroeg je als een Afghaans krijgsheer
je zwaard sloeg vernieling om zich heen
en toch bleef mijn deur voor je open

dichter
hierover wil ik niet liegen
de bommenwerpers die jij zag overvliegen
waren geenszins de vijanden van mijn kamp

toen dronk je het laatste restje koffie op
je loenste naar mijn vrouw
in cafés, tavernes en bordelen

deed je die dag uit de doeken
hoe je met haar de lakens zou delen
en toen je dronken tegen mijn gevel stond te zeiken

een mes tussen je tanden
je wou niet wijken
ook niet toen mijn kinderen kwamen kijken

(papa, wie is die wildeman)
die naar binnen stormen kwam
om zijn geveinsde recht op te eisen

maar ook toen
mijn vriend, de dichter
heb ik je niet verstoten

ik heb mijn hand opnieuw uitgestoken
toen je in de bezopen goot lag te dromen
van de popster die je worden wou

want jij moest zo nodig hogerop
van het ocmw naar de dop
van de dop naar het schavot

maar dan niet als een veroordeeld zwijn
je moest en zou zelf de beul zijn
want de man met de hakbijl in zijn arm

voelt de macht van het zwaaiend ijzer
hij proeft bloed dat kunstig wegspat
uit een net onthoofd karkas

de smaak van het warme vocht maakt de wolf in je woest
je moet verder hakken en gaat op zoek
naar een volgend slachtoffer voor je zelfgeschreven boek

het boek dat je bij je draagt
zoals de paap dat deed tijdens het Inquisitieverhaal
het heilige boek dat alles verklaart

behalve het feit misschien
dat jij, mijn vriend, ons toen verliet
hoe je de deur van ons huis

toe smeed met een smak
de vogels vielen van het dak
ik knikte bitter mijn hoofd

dichter
je hebt jezelf buitengesloten
uit een koninkrijk dat nog moest komen

je vuile voeten vertrappelden de laatste hoop
van verschoppelingen, daklozen en
mensen in het rood

je hoogmoed gaf je vleugels
die je uitslaan moest
de wind die hierdoor ontstond

jakkerde het vuur aan op de dorre grond
een uitslaande brand, dat had je gehoopt
een sisser bleek het snel te zijn

maar hoog aan de hemel bleef je zweven
zonder lach, moed of medeleven
jezelf de droge boterham toebedelend

ach, arme vriend de dichter
ik hoop dat het je goed vergaat
in de hoogtes van Parnassus

het schuiloord van poëten
die een simpele ziel als ik
al snel het mikpunt hunner spot toedelen

maar toch vraag ik me af
of je jezelf nu zo uitzonderlijk voelt
op de toppen van dat verre land

is het niet eenzaam 's nachts
koud en nat verdoken in versleten dekens
enkel andere bannelingen om mee te spreken

als ze al willen horen
hoe jij op de berg bent gekomen
wie weet zijn ook zij

destijds hovaardig weg gestapt
van de stad die ze in hun armen had
de stad die zij voor moed en eer

uitspuwden
wegduwden
onthuwden

de stad die, als je naar Parnassus keek,
slechts een droevig oord was
een stad zonder koning

die jij moest vermoorden
de stad die niet moest vragen
of je van hun toren wou blazen

want dat deed je wel
en wel heel snel
maar je tocht is voorbij

want Parnassus is bereikt
verzoen je dus met je lot
en hou van je leven

dat je zelf hebt weggesmeten
dichter
ik beken

het was een levende hel
om je zo te zien lijden
hoe je twijfelde om onze bloedbanden door te snijden

die stap heb je nu gezet
op dus naar bed
maar hou je sokken aan

want weet wie komt er nog allemaal
naar het koude schuiloord van de dichters
waar men voor elk gedicht een werkgroep moet oprichten

vergeef me echter, mijn vriend
ik blijf hier beneden
bij mijn kinderen

en mijn vrouw
bij mijn kippen en mijn baan
na elk optreden aan de toog blijven staan

Parnassus is, alzo spreek ik,
een eeuwenoude valstrik
voor de dichter die

met zwetende handen
de tol moet ophoesten
voor een taai geschapen meid

hij mag dan blijven kauwen
maar ze geeft geen respijt
dichters die vergaderen

je mag ze voor mijn part inkaderen
met een haakje aan de muur
een stilleven als een karikatuur

het is een wet voor slaven
een eis van wolven
een vraag van dwazen

mijn dichter
het is een staat
van oorlog

